

23 nov 1909 Eerste uitvoering van *Mandoline* en *Puisque l'aube grandit* door Julie Hekking en Evert Cornelis in de Kleine Zaal van het Concertgebouw. Voorts worden uitgevoerd *Écoutez la chanson bien douce* en liederen van Fauré, Chausson, Duparc, Franck, Debussy, Chabrier, Bruneau en een aantal volksliederen. De drie liederen van Diepenbrock vormen het laatste nummer voor de pauze.

Algemeen Handelsblad (S.Z. [= W.N.F. Sibmacher Zijnen]), 24 november 1909:

O, ware ik dichter, vlug improviseerend dichter, gelijk die bestonden in de historie der in liefde bloeiende Kamers van rhetorica of in levensbeschrijvingen van Da Costa of Willem de Clercq of Laurillard, die in fraaie reeksen rijmende verzen op slag zeggen konden, wat hun uit 't hart, althans van de tong moest – ik zou al de woorden bezigen die me nu invallen, Fransch gekleurde (want we hadden 'n avond vol Fransche liederen!) delicaat en charmant, languissant en puur, apart, subtiel en mysterieus, harmonieus, exquis, populair, rose, extast... Die zouden, in gelid gezet, 'n eleganten aanval moeten doen op mevrouw Julie Hekking, om haar te bewegen toch vooral niet mooie zinnnetjes te verlangen in ruil voor haar urenlang bekoren met de gratie harer verschijning, de expressie harer weemoedsoogen, de suggestieve kracht van haar breeden lach, en met haar zangtoon, zoo levend, zoo diep en week soms, en zoo ver... Haar eigen, allereigenste zangvoordracht, in de schoonste poëzieën, waar geen klank, geen klankkleurtje van te loor ging voor onze brave Hollandsche ooren. — Namen van dichters kan ik u noemen: Paul Verlaine, Leconte de Lisle, Baudelaire, Reboul, Rostand, Catulle Mendès. Namen van toondichters met hen: Fauré, Diepenbrock, Chausson, Duparc, Franck, Debussy, Chabrier, Bruneau... Maar wat 't interessantst of 't innigst, 't onbeduidendst of wonderbaarlijkst van inspiratie en vinding ons scheen, en wat mevrouw Hekking, die een artieste is van echt bloed en onbesmet Fransch karakter, 't zorgzaamst groeien en bloeien deed, in dezen kunstvol aangelegden tuin; of waar zij minder sterk was in haar beelding, waar 't geestigst – ik kan 't u niet zoo maar omschrijven, noch 'n indruk u ervan geven in de taal, passend bij de verfijnde uitingen van het moderne lied!

De Telegraaf (L. van Gigch Jr.), 1 november 1909:

“Écoutez la chanson bien douce / Qui ne pleure que pour vous plaire / Elle est discrète, elle est légère: / Un frisson d'eau sur de la mousse!” Misschien heeft het wat veel geweend, het lied, dat we allen zoo gaarne hoorden; wellicht hadden we wat meer geest, wat meer levensvreugd, zooals die op het eind van den avond fonkelde, gewenscht. Maar ook zoo hebben we weer al de intieme schoonheid genoten, die *Julie Hekking* ons weet te ont-dekken. — Er zullen er velen geweest zijn, in de goedbezette zaal, die den eigenaard dezer muziek niet kónden voelen, die alléén een gevoel van eentonigheid, van melodie-armoede over zich kregen. Dat zijn zij, – de meesten! — die vóór alles van de muziek uitgaan; voor wie litteratuur, verzen, rhythm-schoonheid en klank-kleur woorden zijn. Zij, die niet reeds hun stille vreugde hebben aan de poëzie van een Verlaine, Baudelaire, Rostand, Leconte de Lisle, Mendès, zullen nimmer de modern-Fransche liederen kunnen doorvoelen. De diepe eerbied van den componist voor den zuiver poëtischen tekst is het, die het zeer bijzondere van deze muziek vormt. En dan bij voorkeur nog de zeer broze, zacht-melodieuse of gracieus-perverse poëzie. Is het niet opvallend, hoezeer Verlaine de innigste gevoelens heeft getroffen van den modernen Franschen musicus, zóó, dat zij allen zich tot hem aangetrokken gevoelen? Onder hen ook een der fijngevoeligste talenten, *Gabriel Fauré*. — Er is veel moois in diens cyclus *La bonne chanson* – en toch is er ook gekunstelds in, ook weinig echte inspiratie. [...] Het teekent

ook, dat Fauré niet gearzeld heeft, gedeelten van de verzen te schrappen, zooals *Puisque l'aube grandit*. In dit opzicht is onze landgenoot *Diepenbrock* piëteitvoller geweest. Hij heeft uit dit eveneens door mevr. Hekking gezongen lied, niet juist de psychologisch-mooiste gedeelten weggeschraapt. Of hij erin geslaagd is, den geheelen geest weer te geven? Ik geloof niet, ondanks dat het muzikaal, evenals *Écoutez la chanson bien douce*, een mooi werkje is. Er is stemming en kleurigheid in (b.v. de overgang tot het “car je veux” enz.). Dat toch niet alles in Franschen zin doorvoeld is, bleek vooral uit de *Mandoline*, waarin veel geest, ook in de versieringen, veel, bij dezen componist onverwachte, bevalligheid, maar niet die verfijnde subtiliteit, die ons vooral *Debussy* geeft in dergelijke “Fêtes galantes”. Ook nu was *Debussy* weer de meest interessante persoonlijkheid, degene, die het innigst de decadente schoonheid van *Verlaine* doorvoelt. En ook de zangeres heeft hierin het mooiste gegeven. [...] Haar voordracht, haar stem, ik schreef er reeds zoo dikwijls over. Maar niet genoeg kan het gezegd worden, dat de eigenlijke, de groote en toch zoo intense indruk van haar zang vóóral berust op het fijn-beschaafde gevoel voor de poëzie, op den eerbied, dien ook zij, mèt de componist, gevoelt voor de uitingen van de groote dichters, die Frankrijk Frankrijk maakten. Stel daarnaast haar intelligentie, [...] èn ook den typischen *Parisienne*-zin voor humor, en ge begrijpt, waarom zij tot de weinige uitverkorenen behoort, ondanks alle techniek- en andere aanmerkingen, die de Germaansch-opgevoede musicus zou willen maken. Die Germaansche opvoeding! Daaraan zal het ook liggen, dat *Evert Cornelis*, ondanks zijn talenten en goeden wil, toch van deze specifiek-Fransche muziek weinig begrijpt. Daar helpt geen *Pleyel* aan! De kleurschakeeringen, de rythme-nuances, die een *Debussy*, *Fauré* en – *Chabrier* vorderen, wachtten we vergeefs.

Weekblad voor Muziek (v.N.[ifterik]), 27 november 1909:

Bij alle vereering die we voor het beduidend talent van *Mad. Hekking* gevoelen – 'n talent, dat haar tot een der meest bizondere verschijningen stempelt, die wij hier bezitten – moeten we erkennen, dat haar kunst voor ons de bepaalde eigenschap mist, die de werking ervan tot 'n weldaad maakt. We geven dit natuurlijk slechts als 'n persoonlijk gevoelen, waartegen ook 't succes, dat haar voordrachten bij 't publiek had, al dadelijk 'n protest is; ook voegen we erbij, dat de hoofdfactor hier vermoedelijk lag in de voor dezen avond gekozen werken. Voor ons waren te vele van deze vervuld van 'n geheime geest van negatie (*Verneinung*), van decadence bijna, en wel werd die indruk voornamelijk verwekt door het muzikale element der voorgedragen liederen. Zelfs in degenen waarvan de tekst toch van dingen spreekt, die men gewoon is tot het menselijk geluk te rekenen, gelijk b.v. in *la bonne chanson* van *Gabriel Fauré-Verlaine*, voelde men, ondanks de vaak zuivere aesthetische schilderingen, dat drukkende en elders te vaak het beleedigende van een grijns. Ons dunkt, indien de levensuitingen van 'n *Debussy* vooral maatgevend zijn voor de moderne Fransche auteurs, – indien hun muziek een essence geeft van het moreel voelen hunner natie, dat we ons dan hartelijk verheugen mogen, toch maar aan déze zijde der Ardennen thuis te behooren. De “melodies populaires”, als *la Maumarié* en *la veille des noces* maakten het al niet beter; men is hier over 't algemeen weinig gediend met zekere “pointes”: te minder, als deze nog muzikaal gesouligneerd worden. *Diepenbrock*'s reine intenties werkten weldadig in deze omgeving; zijn *Mandoline* sloeg in door vriendelijken humor; en waar de tekst naar melancholie neigde, overtoog hij deze als immer met 'n sfeer van idealisme.

12 feb 1912 Eerste uitvoering van *Liebesklage* door Ilona Durigo en Evert Cornelis in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam. Verder worden gezongen *Clair de lune* en *Mandoline* en liederen van Händel en Strauss. Aan dit concert werkt ook de violist Jozska Szigeti mee in werken van Tartini, Bach, Schubert-Wilhelmy en Wieniawsky. Diepenbrocks liederen zijn aan het slot van het programma geplaatst.

Algemeen Handelsblad (S.Z. [= W.N.F. Sibmacher Zijnen]), 13 februari 1912:

De prachtig-donkere kleur der stem konden we al bij den aanvang in de droefheidsaria *Ah mio cor* van Händel genieten, maar het genot steeg bij de zangen van Richard Strauss en de Diepenbrock-liederen: van laatstgenoemden toondichter, behalve het reeds bekende en ook uitgegeven *Clair de Lune*, twee nieuwe (naar ik meen): “*Ist alles stumm und leer*” (Günderode) en *Mandoline* (Verlaine), elk in zijn eigen karakter producten van een zeer fijnen geest, na eenmaal aanhooren moeilijk overeenkomstig hun waarde te omschrijven. Günderode's klacht reeds om het eenzaam leed, dat “Wonne und Pein” tevens is, vraagt herlezing eer men tot de juiste waardeering der zeer zuiver in rythme en toonval gedeclameerde muziek met haar subtiele, niet eenvoudige, verrassende modulaties komen kan. Het gedichtje van Verlaine sprak meer onmiddellijk overtuigend van Diepenbrock's kunst: meesterstukje van muzikale teekening.

De Tijd (v.d.M. [= Matthijs Vermeulen]), 13 februari 1912:

We blijven het betreuren, dat Durigo zich niet liever wendt tot den genialen Hugo Wolf, met wien hare natuur en muzikaliteit verwant moet zijn. Welken roem kon zij behalen als zij hare magnifieke stem aanwendde tot diens propaganda. We zullen haar dan niet verwijten, dat zij Diepenbrocks liederen als locale compositie beschouwt. — Ja, gelukkig drie liederen van Diepenbrock, “*Ist alles stumm und leer*” poëzie door Günderode, *Clair de lune* en *Mandoline* van Verlaine. Hoewel we 't Duitsche bewonderen als een meesterwerk van declamatie en melodie, zijn ons de twee anderen nader van stijl en emotie, want de *Clair de lune* weerkaatst zeer diep en klaar in de muziek, Diepenbrocks kunst en sentiment in haar hoogste innigheid. *Mandoline* is een humoristische uitval, op een Don Juan-motief van Mozart, eene burleske, welke de zangeres veel bijval bracht. Waarom bisseerde zij de serenade niet, inplaats van *Traum durch die Dämmerung* (Strauss) als toegift te schenken? [...] Doch we zijn Durigo natuurlijk zeer dankbaar, dat zij Diepenbrock even herdacht heeft, de rest moge ons dan minder spijten en we hopen dat de kunstenaress terugkeert; het was toch een mooie avond, waartoe we ten laatste nog rekenen de buitengewone begeleiding van Evert Cornelis, die vele beroespianisten overtreft. Durigo gaf hem bij 't einde te recht zijn deel in 't enthousiasme, dat rijklijk daverde.

De Telegraaf (L.v.G.[igch]), 13 februari 1912:

Wij hebben reeds zoo dikwijls onze bewondering voor de machtige en groote kunst van Ilona Durigo geuit, dat we ditmaal eens volstaan kunnen met de mededeeling, dat het talrijk opgekomen publiek ook thans weer vol geestdrift was en der zangeres ook bloemen geboden zijn. Als meestentijds waren ook thans op het programma liederen van Diepenbrock, voor wiens kunst deze zangeres zooveel gevoelt.

Nieuwe Rotterdamsche Courant [S.A.M. Bottenheim], 13 februari 1912:

Hoe is het te waardeeren, zooals mevrouw Durigo voor Diepenbrock's kunst als een onvermoeide kampioen optreedt! Immers Diepenbrock's werken stellen

bijna altoos hooge voordrachtseischen willen zij den aandachtigen hoorder schoonheidsontroering geven. Mevrouw Durigo is daarin wel geslaagd, al hadden wij in het eerste lied van Diepenbrock, “*Ist Alles stumm und leer*”, van sterken weemoed doortrokken, een nog kleurrijker wedergave verwacht. De beide Fransche gezangen daarentegen *Clair de lune* en *Mandoline* op gedichten van Verlaine, gelukten uitnemend en konden mede door de subtiele gevoelige begeleiding alleszins bekoren.

Theater-gids [?] (A.d.V.[?]), februari 1912:

Het minst bevielen mij Diepenbrock's liederen, doch dat was niet de schuld van de zangeres maar eerder van den componist, die bij gedichten van Paul Verlaine loodzware muziek heeft geschreven. Diepenbrock begint de muze te behandelen als eene eerwaardige, goed doorvoede kloosterabdis. Durigo deed haar best die figuur muzikaal uit te beelden, maar slaagde er niet in, omdat de compositie m.i. in flagrante contradictie is met den tekst. Weldadig deed dan ook haar bisnummer, een lied van Strauss aan, na dat zwaarwichtig Diepenbrock's-gedoe.

Caecilia (v.M. [= S. van Milligen]), maart 1912:

Het grootste succes had de zangeres met de liederen van Strauss, doch ook de zangen van Diepenbrock (*Clair de lune*, “*Ist alles stumm und leer*” en *Mandoline*, waarvan de laatste twee – naar ik meen – nieuw zijn, maakten indruk. [...] Het eerste der twee nieuwe is het meest interessant, d.w.z. diepst van inhoud, doch *Mandoline*, zoo aantrekkelijk van uitdrukking, geeft een schoone tegenstelling. — Evert Cornelis was weer een voortreffelijke begeleider.

13 feb 1912   Uitvoering van *Liebesklage*, *Clair de lune* en *Mandoline* door Ilona Durigo en Evert Cornelis in de Nutszaal te Rotterdam. Het programma is identiek aan dat van 12 februari in Amsterdam.

Nieuwe Rotterdamsche Courant ([W. Landré]), 14 februari 1912:

Het zingen van Mevrouw Durigo heeft heerlijke indrukken achtergelaten. Men bewondert bij haar niet alleen het prachtige, echt levenswarme geluid, doch, en méer nog, de diepe uitdrukking welke zij te geven weet. Met fijnen artistieken zin weet zij 's componisten bedoelingen na te speuren, iedere stemmingsnuance tot haar recht te doen komen. Zoals in de prachtige, uiterst subtiel geteekende liederen van Diepenbrock en ook in de heerlijke zangen van Strauss.

17 feb 1912   Uitvoering van *Liebesklage*, *Clair de lune* en *Mandoline* in Diligentia te 's-Gravenhage door Ilona Durigo en Evert Cornelis. (Hetzelfde programma als dat van 12 februari te Amsterdam.)

Het Vaderland (A.de W.[al]), 18 februari 1912:

Behalve dat de ware aard [van mevr. Durigo] in het eerste der Brahms' liederen zoo onvergelykelyk schoon uitkwam, deed hij dat niet minder in het eerste der drie liederen van Diepenbrock. — Dit was getiteld: “*Ist alles stumm und leer*” (gedicht van C. Van Günderode). Sterk Mahleriaansch heeft Diepenbrock de stemming van dit zinrijke gedicht in het klavier en in de zelfstandig daar boven bloeiende zangstem uitgedrukt. Muziek als deze, waarin men de vereenzaamde, de sterk innerlijk levende natuur van den dichter-componist, zijn meesterhand in declamatie en techniek onmiddellijk gevoelt, zou ik zeker nog eens moeten hooren om er veel van te beweren. Meer te beweren dan dat dit lied een sterke impressie op mij maakte. Bij intuïtie gevoelde ik wel, kunst van groote, diepzinnige beteekenis te hebben gehoord, maar om er met warmte in volle overtuiging over te kunnen schrijven, daarvoor is een geconcentreerdheid van stemming noodig, die mij toevallig niet eigen was, op het betrekkelijk korte moment van aanhooren. Men kan zich die stemming ook maar niet ten allen tijde oproepen, vooral niet na drie zulke stukjes virtuosens-muziek. Zoo beteekent het allicht ook niet veel, dat het mij voorkwam, dat Debussy de twee gedichten van Verlaine: *Clair de Lune* en *Mandoline* in phantastischer kleur- en lijnenspel heeft belicht. Dat Diepenbrock, omdat hij sterk willend, zoo machtig veel kan, ook deze Fransche moderne kunst wel zeer dicht in hun broosheid en grilligheid weet te benaderen, maar dat zijn diepste eigenheid meer verwant is aan de nachtpoëzie van Hölderlin en Novalis. — Mevr. Durigo was, zooals ik reeds zeide, in deze Diepenbrock-liederen, voornamelijk in het eerste, een voordraagster, een vertolkster in den vollen zin van dit woord, zooals de componist zich die moet wenschen.

De Nieuwe Courant (H.R. [= Herman Rutters]), 18 februari 1912:

Ilona Durigo is voor het Haagsch publiek geen onbekende: reeds tweemaal is ze met het Concertgebouw-orkest als solist hier opgetreden. Maar eerst gisteravond heeft de Hongaarsche zangeres het innige wezen van haar kunst ten volle geopenbaard. We willen eerlijk erkennen, dat haar zang en voordracht ons tot nog toe niet bijzonder hadden geïmponeerd; dat ze ons niet kon overtuigen van het zuiver-gevoelde, ware van haar uiting. Met even groote oprechtheid verklaren we thans echter, dat Ilona Durigo ons gisteravond buitengewoon heeft geëmotioneerd: nu weten we heel zeker, dat ze een hoogstaande kunstnares is. Deze openbaring kan niet onverklaarbaar zijn voor ieder, die het intensieve verschil weet tusschen een groote en een kleine concertzaal. De kunst van Ilona Durigo is zuivere, opperste intimiteit; ze draagt een karakter, welks hooge waarde alleen in de intieme omgeving eener kleine zaal tot haar recht komt; daar alleen kan ze verstaan en begrepen worden. Wat deze zangeres geeft is te subtiel, te fijn, te teer voor een ruimte van groote dimensies – en dat ging in een groote zaal als die van het Gebouw bijna geheel verloren. En daarom verheugt het ons des te meer, Ilona Durigo te hebben leeren kennen zooals ze werkelijk is: muzikaal zeer begaafd, een kunstnares van een zeer diep en fijn gevoelsleven, vol temperament, beheerscht door een voorname intuïtie voor het schoone. Nu hoorden we ook, welk een voortreffelijke zangeres zij is: hoe superieur weet zij haar omvangrijk, prachtig-ontwikkeld, donkergetint mezzo-sopraan-geluid te verlevendigen tot zuiver-verklankte gemoedsbeweging. Alleen het hooge medium klinkt nog wat vlak, maar overigens: welk een mooie toonvorming, welk een “ausgilbige” klankweelde, heerlijk afgerond en vol sentiment tot in alle nuances. Dat is nu eens diepbewogen en souverain beheerschte geluidsexpressie! Maar ook de voordracht, de dictie toont onmiskenbaar de hoogontwikkelde kunstnares; wat zij ook zong: Schumann, Brahms, Strauss of Diepenbrock – het waren alle wonder-teere, fijn-intieme dingen, die zij ons vertelde en waarmee ze ons onvergetelyk genot schonk. Hoe wist zij met fijnen smaak Brahms' Immer leiser voor te dragen, vol weemoed en hartstocht, maar toch zóó beheerscht, dat de grens van het zuiver sentiment niet werd overschreden! En zoo zouden we van ieder lied iets kunnen noemen, dat ons bijzonder heeft getroffen;

bovendien had de zangeres een prachtige keus getroffen, wat te meer voor haar artistiek gevoel pleit. Releveeren we hier echter alleen de met sublieme intimiteit van expressie en gevoel gezongen Strauss-liederen *Heimkehr* en *Freundliche Vision*, de hartstochtelijke stijging in *Winterliebe*, en de onuitsprekelijke mysterieuze stemmingsweergave in de liederen van Diepenbrock. Jammer alleen, dat de zangeres de uitspraak van het Fransch niet zoo mooi beheerscht als die der Duitsche taal.

De Hofstad (?), 24 februari 1912:

Doch ook de weergave der Diepenbrock'sche composities maakte den indruk van bijzondere gaafheid. “*Ist alles stumm und leer*” schijnt mij met Strauss verwantschap te hebben, *Clair de lune* en *Mandoline* de geest van Debussy nader te staan. Het persoonlijke van den voornamen en hoog-dichterlijken componist Diepenbrock wil ik hiermee alweer allerminst ontkennen. Maar ik zou meer liederen van den belangrijkste Nederlander willen hooren, dan ik, dank zij de ijver waarmee onze zangeressen liedjes van Catharine van Rennes zingen, tot nog toe gelegenheid had. — Diepenbrock's liederen hadden veel succes en noopten tot een toegift die ik niet gehoord heb. Mevrouw Durigo werd bij haar zang ondersteund door de gevoelige en fijn-muzikale begeleiding van den heer Evert Cornelis.

19 feb 1916 Diepenbrock woont de uitvoering bij van *Mandoline* in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam door Berthe Seroen met begeleiding van Evert Cornelis. Gezongen worden verder liederen van Fauré, Gibson, Moussorgsky en Ravel; Cornelis is solist in pianowerken van Franck en Ravel. *Mandoline* is het laatste nummer voor de pauze.

De Telegraaf (Matthijs Vermeulen), 20 februari 1917:

[...] daar was Verlaine's *Mandoline*, in de muziek van Diepenbrock. De muziek van Diepenbrock...; hebben wij ooit een meester gehad na Jan Pieterszoon Sweelinck, 250 jaar geleden, die zóó victorieus den toets doorstaat met alle buitenlandsche kunst? die zóó overwinnend nog klinkt na de beste Fransche meesters, deze virtuosen der techniek en der emotie? die onze Nederlandsche persoonlijkheid zóó onaantastbaar, onbedriegelijk, origineel en nationaal handhaaft, direct na het overmatige Fransche geluid? Zouden wij zulk een vertegenwoordigend tijdgenoot langzamerhand niet eens dankbaarder gaan eeren dan met een paar kortstondige uitvoeringen per seizoen? Hebben wij niet het recht om dit te eischen van onze uitvoerenden? — Deze *Mandoline* van Diepenbrock is geestig, teeder, melancholiek en ironisch, gecomponeerd met een maestria van kleur en melodie, zij is ook zeer moeilijk en heeft de virtuositeit noodig van Berthe Seroen. Als wij haar daarom dus huldigen, zouden wij ook nog de vraag willen stellen, waarom zulk eene voortreffelijke zangeres nog niet optrad in het Concertgebouw en wanneer de abonné's dezer instelling tot het besef zullen komen van de onrechtvaardige eenzijdigheid, waarmee men daar alle kunstenaars weert, die geen Duitschers zijn. Weet Mengelberg zóó slecht, wat er leeft in Amsterdam?

Algemeen Handelsblad (H.R. [= Herman Rutters]), 20 februari 1917:

[...] en wat Diepenbrock's *Mandoline* betreft, is zuiver oordeelen mij moeilijk, omdat de tekst onvermijdelijk de herinnering wekt aan het geniaal meesterwerkje van Debussy op hetzelfde gedicht, en daardoor allicht een onzuiver en onbillijk element in de beoordeeling mengt.

Het Nieuws van den Dag (niet gesigneerd), 20 februari 1917:

Vier liederen, van Paul Gilson, Modeste Moussorgsky, Maurice Ravel en Alphons Diepenbrock, werden met volledige beheersching van de schoone stem en met rijke schakeering in voordracht, hier en daar door een mimische uitdrukking versterkt, gezongen zooals de Belgische zangeres dat kan. [...] mooi van teere kleur het lied *Mandoline*, door Diepenbrock naar verzen van Verlaine. Behalve de zangeres kreeg ook Diepenbrock, in de zaal aanwezig, een hartelijke hulde.

Nieuwe Rotterdamse Courant ([S.A.M. Bottenheim]), 20 februari 1917:

Tegenover de kunst van Maurice Ravel, zelfs tegenover die van Paul Gilson, om van Moussorgsky en Alphons Diepenbrock niet te spreken – van ieder der laatste drie toondichters zong Berthe Seroen een enkel lied – lijkt Fauré's wijze van uitdrukking ietwat beperkt. [...] Bijzonder is er genoten van *Mandoline* van Alphons Diepenbrock, een verklanking van Verlaine's gedicht, die niet onderdoet voor de bekende onderlijning door Claude Debussy.

Caecilia (v.M. [= S. van Milligen]), maart 1917:

Ook *Mandoline* van Diepenbrock, weer geheel anders opgevat dan Debussy dat deed, vond in Mevrouw Seroen een prachtige vertolkster en verschaftte dit kleurige lied een groot succes. De stemming van het publiek was zeer warm en Diepenbrock werd door het publiek gehuldigd.

9 okt 1918   Uitvoering van *Les chats* en *Mandoline* in Tivoli te Utrecht door Berthe Seroen en Evert Cornelis. Op het programma staan voorts liederen van Debussy (*Chansons de Bilitis*, *Ballade des femmes de Paris* en *Mandoline*) en pianowerken van Moussorgsky, Debussy en Chabrier.

Utrechtsch Provinciaal en Stedelijk Dagblad (J.S.B.B. [= J.S. Brandts Buys]), 10 oktober 1918:

Wat ziet de lezer bij dien “avond in Grenada”? Ik niets dan een smalle straat, diep als een kloof, links en rechts de steile zwarte rotsen der huizen. Boven mijn hoofd de koel blauwe gloed van den nachthemel. Maar daarin gaat plotseling, eblouissant, één enkele ster open als een bloem, als een witte aster. Ergens in de verte speelt eene serenade, misschien wel die van Debussy zelf uit *Mandoline*. — Maar van Debussy's *Mandoline* gesproken, de melodie van Diepenbrock op denzelfden tekst van Verlaine moet wèl sterk zijn, dat ze het in herinnering tegen Debussy uithoudt. Ze klinkt ook zeer Fransch; misschien op de tekstbehandeling na; die is voor een Franschman te rationeel, rationalisme dat Diepenbrock van Wagner schijnt bijgebleven. Onder de diatonische nootenreeksen naarbeneê, op de coupletslotwoorden schijnt me de weifelende, doorbrokene op “tendre”, het schoonste en het beeldendst. De andere loopten wat leeger.

29 jan 1919   Uitvoering van *Les chats* en *Mandoline* in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam door Berthe Seroen en Evert Cornelis. Verder liederen van Maurice Ravel, Claude Debussy en Gustave Charpentier.

De Telegraaf (Matthijs Vermeulen), 30 januari 1919:

Behalve twee Diepenbrock-liederen (*Les chats* van Baudelaire en *Mandoline* van Verlaine), welke Seroen zingt met evenveel bekoorlijkheid van melodie als stemmingskunst en tekstbeelding, bevatte het programma slechts noviteiten. En wanneer eenmaal de geschiedenis geschreven wordt onzer tegenwoordige muziek, die geleidelijk evolueert naar den nieuwen stijl, zal men Seroen prijzen als de bewonderenswaardige en gedesinteresseerde kunstenaar, door wie hier het moderne Fransche Lied in zijn volledige verschijning is ontdekt en bekend gemaakt. En wanneer zij misschien door het genootschap Nederland-Frankrijk als vertegenwoordigster van Groot-Nederland zal worden uitgenoodigd, om te Parijs een indruk te geven van onze muziek (moge dat inderdaad geschieden!) dan zou zij de Franschen zelf kunnen verbazen door de liefde, de genereuse toewijding en het meesterschap, waarmee zij hunne kunstenaars vertolkt heeft en onschatbare diensten bewees aan eene Schoonheid, welke ook dáár nog te weinig gevierd wordt.

Het Nieuws van den Dag (Ulfert Schults), 30 januari 1919:

Naast, of liever als voorgang tot de kunst der Fransche meesters, maakt Alphons Diepenbrock een goed figuur, in 't bijzonder met zijn *Mandoline*, die ons wel Debussy's prachtwerkje niet doet vergeten, maar toch zeer boeit door geestig coloriet. *Les Chats* maakte niet zulk 'n grooten indruk.

Nieuwe Rotterdamsche Courant ([S.A.M. Bottenheim]), 31 januari 1919:

Mandoline van Diepenbrock is van vroegeren uitvoeringen bekend; Verlaine's muzikale illustrering dunkt ons bloeiender en karakteristieker dan Baudelaire's sonnet *Les chats*, waarin de stemming, ofschoon mooi in den aanvang, eenigszins scheen te vervagen.